

DÍTĚ A

Všechno to vidím. Vidím ty čtyři němé stíny i ty dvě ženy, které jsem tehdy považoval za dvě nejdůležitější osoby ve svém životě. Nikdy, nikdy za celou tu dobu, kdy jsem byl s nimi, mě nenapadlo o nich pochybovat. Kam moje pozemská paměť sahala, tam byly vždycky ony dvě. Zbytek byl v mlze, ale nikdy mě to netrápilo. Prostě jsem se vždycky spokojil s vysvětlením, že klášter je moje rodina. Některé děti měly rodiče, jiné neměly nikoho a já a můj bratr jsme měli Agnes a klášter. Vlastně na tom nebylo nic divného.

Vždycky jsem měl radši Agnes. Kvůli té vůni, o které jsem si časem už ani moc nepamatoval, kde jsem ji předtím cítil. Stala se z ní prostě Agnesina vůně. Agnes si s námi hrála, učila se s námi, i když byla přísná, dokázala nám odpustit a prominout skoro všechno. Carmela ne. Carmela trvala na pravidlech a někdy si kradla Agnes pro sebe. Jistě, pracovaly, ale nemohlo to počkat, až dočteme pohádku? Měl jsem jí to dost za zlé. Když jsem ji ale poslouchal teď, měl jsem pocit, že přesně tyhle věci jsem nikdy slyšet nechtěl. Nejenže nabourávaly můj klid, nabourávaly přímo moji jistotu a víru, kdo byl kdo...

FRANCIE 1946, JARO

Stáli před zahradou obehnanou vysokou kamennou zdí. Mohla se za ní schovávat honosná vila stejně jako zámeček, klášter nebo kostelík. Sestra Agnes zamířila k malému po-

strannímu vchodu, ale i zde bylo u zvonku napsáno „Chlapecká církevní škola svatého Josefa“. Byla to jenom škola, ne klášter, sem mohla matka představená přijít, aniž by to vzbudilo sebemenší překvapení.

Zazvonila – ano, klepadla na dveře i na takovýchto zapadlých místech ustoupila svým elektrickým příbuzným –, za chvíli se ozvaly šouravé kroky, pohnul se kryt kukátka a dveře se otevřely. Starý mnich v nich se zeširoka usmíval a na okamžik se zdálo, že si se starou jeptiškou padnou do náručí, ale zůstalo jen u úsměvů.

„Dlouho jste tu nebyla.“ Pokynul Agnes, aby vešla. Ta ani na okamžik nezaváhala.

Zahrada se – i přes množství stromů – koupala v jarním slunci, které už se pomalu stávalo letním. Nechyběl altánek a malé jezírko, v kterém plavaly zlaté rybičky a jehož hladinu zdobily lekníny, které by kdysi dávno Claude Monet maloval s neskrývaným nadšením. Tráva byla dokonale zastřižená a kolem zdí se táhly úzké záhony, na kterých se ve slunečních paprscích vyhřívaly jarní rostlinky, v jiných byla vysázená zelenina. Stromy, které jim v největším horku poskytovaly stín, byly většinou ovocné. Dalo se tak říct, že v mnoha směrech dokázala klášterní škola zajistit svým studentům zdravý základ stravování. Agnes v duchu pocítila osten závisti – s tím se bude muset v neděli světit svému zpovědníkovi –, jejich zahrada u kláštera byla jen okrasná a žádnou úlevu pro jejich výdaje za stravování nepřinášela.

„Nebyla příležitost,“ odpověděla bez emocí. „Jak se mají?“